

Sygnatura akt VI Ka 1028/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 stycznia 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Sędziowie SSO Marcin Schoenborn

SSR del. Agnieszka Woźniak (spr.)

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Dagmary Janus Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018 r.

sprawy skazanej **A. K.** ur. (...) w Z.

córki H. i U.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez skazaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 9 października 2017 r. sygnatura akt II K 340/17

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym
3. zwalnia skazaną od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygnatura akt VI Ka 1028/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 stycznia 2018 roku

co do całości rozstrzygnięcia

Sąd Rejonowy w Zabrze rozstrzygał sprawę A. K. w przedmiocie wyroku łącznego.

A. K. była skazana następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 13 września 2006 roku w sprawie o sygn. akt V K 332/06 za przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od 14 maja 2004 roku do 9 września 2004 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych z ustaleniem wysokości każdej stawki na kwotę 20 złotych, przy czym dnia 21 września 2006 roku wykonano karę grzywny, kara pozbawienia wolności została zarządzona do wykonania, a następnie na podstawie art. 152 kkw ponownie warunkowo zawieszono jej wykonanie,

II. Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 4 stycznia 2008 roku w sprawie o sygn. akt. VII K 1276/07 za przestępstwo z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk popełnione w dniu 1 czerwca 2007 roku na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych z ustaleniem wysokości każdej stawki na kwotę 15 złotych, przy czym postanowieniem z dnia 13 listopada 2012 roku karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności i dnia 22 stycznia 2014 roku wykonano karę grzywny,

III. Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 2 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K1731/10 za:

- ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 91 § 1 kk popełnionych w okresie od lipca 2009 roku do września 2009 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od czerwca do 1 października 2009 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 1 października 2009 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, postanowieniem z dnia 12 marca 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary,

IV. Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 9 maja 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 911/09 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk, art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w dniu 18 czerwca 2008 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, przy czym postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2014 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary,

V. Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 18 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 378/11 za:

- przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 284 § 3 kk popełnione w dniu 15 grudnia 2009 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w dniu 1 grudnia 2009 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, przy czym postanowieniem z dnia 5 marca 2014 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary,

VI. Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 27 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt VII K 792/10 za przestępstwa z art. 284 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 31 lipca 2008 roku na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,

VII. Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 26 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 317/11 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od dnia 22 listopada 2010 roku do dnia 29 listopada 2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

VIII. Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 26 czerwca 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 1688/09 za:

- przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od 8 października 2009 roku do 22 października 2009 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych z ustaleniem wysokości każdej stawki na kwotę 20 złotych,

- przestępstwo z art. 270 § 1 kk w okresie bliżej nieustalonym do dnia 5 października 2009 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 17 września 2013 roku karę grzywny zamieniono na 2 miesiące po 30 godzin prac społecznie użytecznych, dnia 4 maja 2014 roku wykonano karę grzywny,

IX. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 10 października 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 801/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 26 stycznia 2011 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat,

X. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 11 marca 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 1293/12 za przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 13 listopada 2012 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

XI. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 3 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 1259/12 za:

- przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione w lipcu 2012 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 284 § 2 kk popełnione w dniu 17 sierpnia 2012 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od listopada 2011 roku do stycznia 2012 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XII. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 7 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 917/12 za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk popełniony w dniach 19 i 22 czerwca 2012 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

XIII. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt IX K1485/11, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 grudnia 2013 roku, sygn. akt VI Ka 835/13, za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione na przełomie lipca i sierpnia 2008 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat,

XIV. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 14 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt IIK 738/13 za:

- przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 13 czerwca 2011 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 26 lipca 2012 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 284 § 1 kk popełnione w bliżej nieustalonym dniu marca lub kwietnia 2011 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

XV. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 24 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt IIK 280/14 za:

- przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 6 marca 2013 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 17 września 2013 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

XVI. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie o sygn. akt XVIK 2695/10 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 8 sierpnia 2008 roku na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

XVII. Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 8 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt IIK 668/14 za:

- przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 10 października 2012 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- ciąg przestępstw z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk popełniony w dniach 8 października 2013 roku oraz 4 grudnia 2013 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

XVIII. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt IX K 104/11 za:

- przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od dnia 25 maja 2010 roku do dnia 21 lipca 2010 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od dnia 1 czerwca 2010 roku do dnia 12 lipca 2010 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od dnia 12 lipca 2010 roku do dnia 28 października 2010 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w czerwcu 2010 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione w dniu 29 października 2010 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

XIX. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 24 lutego 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 795/14 za:

- przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione nie wcześniej niż 4 listopada 2013 roku i nie później niż 11 lutego 2014 roku na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 20 stycznia 2014 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione nie wcześniej niż w dniu 6 grudnia 2013 roku i nie później niż w dniu 11 lutego 2014 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

XX. Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 14 listopada 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 720/16 następnie zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 września 2017 roku, sygn. akt VI Ka 701/17 za ciąg dwóch przestępstw z art. 270 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w z art. 11 § 2 kk popełniony w dniach 11 stycznia 2013 roku i 8 lutego 2013 roku na jedną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W dniu 27 sierpnia 2015 roku w Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, w sprawie o sygn. akt III K 162/15, zapadł wyrok łączny, którym:

- połączono kary pozbawienia wolności objęte wyrokami: Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 2 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 1731/10, Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 9 maja 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 911/09, Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 18 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 378/11, Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 27 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt VII K 792/10, Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 26 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 317/11, Sądu Rejonowego Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 26 czerwca 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 1688/09, Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt IX K 1485/11, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 grudnia 2013 roku, sygn. akt VI Ka 835/13, Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie o sygn. akt XVI K 2695/10, Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt IX K 104/11 i wymierzono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności,

- połączono kary pozbawienia wolności objęte wyrokami: Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 10 października 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 801/12, Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 3 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 1259/12, Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 7 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 917/12 oraz Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 14 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 738/13 i wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- połączono kary pozbawienia wolności objęte wyrokami: Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 11 marca 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 1293/12, Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 24 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 280/14 i wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- połączono także kary pozbawienia wolności objęte wyrokami: Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 24 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 280/14, Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 08 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 668/14, Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 24 lutego 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 795/14, wymierzając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 9 października 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 340/17:

- na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 i § 4 kk połączył kary pozbawienia wolności (łączne i jednostkową) orzeczone w stosunku do skazanej A. K.: wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2015 r. sygn. akt III K 162/15 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 14 listopada 2016 r. sygn. akt II K 720/16 i orzekł wobec skazanej A. K. karę łączną 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej zaliczył skazanej: okresy zaliczone na poczet kary od 26 października 2009 roku do 28 października 2009 roku i od 26 kwietnia 2014 roku do 4 maja 2014 roku i od 4 maja 2014 roku do 4 marca 2015 roku oraz okres dotychczas odbytej przez nią kary w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotów w Warszawie sygn. akt II K 162/15 od 4 marca 2015 roku do 9 października 2017 roku,

- na podstawie art. 576 § 1 kpk ustalił, że w częściach nie objętych wyrokiem łącznym wyroki wskazane w punkcie 1 wyroku łącznego podlegają odrębnemu wykonaniu,

- na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 13 września 2006 roku w sprawie o sygn. akt V K 332/06 oraz Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 4 stycznia 2008 roku w sprawie o sygn. akt. VII K 1276/07,

- orzekł o kosztach obrony z urzędu i zwolnił skazaną od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wywiodła skazana A. K.. Początkowo wskazała, że skarży orzeczenie w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec niej kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności. W środku odwoławczym wskazała, że orzeczona kara jest zbyt surowa tym bardziej, że w chwili obecnej naprawiła już 99 % wyrządzonych szkód i spłaca ostatnią z nich, do spłaty pozostało 600 złotych, od chwili osadzenia, to jest od 26 kwietnia 2014 roku pracuje nad zmianą swojego postępowania: samodzielnie z własnej inicjatywy chodzi na spotkania z psychologiem w celu zrozumienia swojego postępowania oraz zmiany i definitywnego zerwania z wcześniejszym życiem, terapia i okres izolacji spowodowały u niej duże i nieodwracalne zmiany dotyczące zachowania, postrzegania rzeczywistości i poszanowania mienia innych, posiada bardzo dobre opinie z miejsca zamieszkania i jednostki penitencjarnej, wywiązuje się z obowiązków wychowawczych, nie stwarza problemów, nie należy do subkultury więziennej, udziela się społecznie, pracuje odpłatnie, posiada dobrą opinię przełożonych, wywiązuje się z obowiązku alimentacyjnego, jest nagradzana, nie była karana dyscyplinarnie, spłaca grzywny, żałuje swojego postępowania, zapewnia, że nie powróci na drogę przestępstwa.

W uzupełnieniu apelacji wniesionym w art. 445 § 2 kpk in fine zakwestionowała, że w wyroku łącznym nie uwzględniono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczonej w sprawie o sygn. akt V K 332/06, a także zakwestionowała opinię jednostki penitencjarnej, w której wskazano na jej manipulacyjne zachowania, którą oceniła jako nierzetelną. Dodała, że ma świadomość krzywdy, jaką wyrządziła swojej rodzinie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skazanej nie była zasadna i, jako taka, nie zasługiwała na uwzględnienie.

W związku z zakwestionowaniem przez skazaną braku połączenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczonej w sprawie o sygnaturze akt V K 332/06 uznać należało, że apelacja została skierowana przeciwko całości rozstrzygnięcia.

Kontrola odwoławcza wykazała, iż decyzja sądu I instancji odnośnie zastosowania przepisów regulujących wyrok łączny obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku była trafna, choć Sąd Rejonowy de facto jej nie umotywował, wskazując jedynie, że jest to zasadą. Analiza sprawy pod tym kątem prowadzi do wniosku, iż przepisy uprzednio obowiązujące nie byłyby dla skazanej korzystniejsze tak z uwagi na ilość kar łącznych, które finalnie byłyby wobec skazanej orzeczone, jak i łączną długość kary pozbawienia wolności, którą miałyby ona do odbycia. Oczywiście być musi, że gdyby stosować przepisy uprzednio obowiązujące, to nowe skazanie – wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 14 listopada 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 720/16 odniósłby ten skutek, że na nowo orzeczona musiałaby zostać jedynie jedna z kar łącznych spośród czterech, które były przedmiotem orzekania w wyroku łącznym uprzednio wydanym – wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2015 r. sygn. akt III K 162/15 (trzecia kara łączna). Nie byłoby podstaw do ingerowania w trzy pozostałe kary łączne, a zatem skazana miałaby do odbycia kary łączne pozbawienia wolności: 5 lat (punkt II wyroku łącznego), 2 lat i 6 miesięcy (punkt III wyroku łącznego) oraz 2 lat (punkt V wyroku łącznego) oraz karę łączną orzeczoną na nowo na podstawie kar jednostkowych orzeczonych w sprawach: Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 11 marca 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 1293/12 (4 miesiące pozbawienia wolności), Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 24 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 280/14 (1 rok pozbawienia wolności oraz 5 miesięcy pozbawienia wolności) oraz Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 14 listopada 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 720/16 (8 miesięcy pozbawienia wolności). Łącznie miałaby zatem do odbycia co najmniej 10 lat i 6 miesięcy (kary łączne: 5 lat, 2 lat i 2 lat i 6 miesięcy oraz nowa kara łączna nie mniejsza, niż 1 rok). Tymczasem przy stosowaniu przepisów nowych łączeniu podlegały także kary łączne uprzednio już orzeczone wyrokiem łącznym oraz kara jednostkowa orzeczona w sprawie Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 14 listopada 2016 roku o sygn. akt II K 720/16, bowiem wszystkie one podlegały wykonaniu, a zatem wymierzona mogła być jedna kara łączna pozbawienia wolności w granicach od 5 lat do 10 lat i 10 miesięcy, co w sposób oczywisty jawi się jako korzystniejsze dla skazanej i czego skazana nie kwestionuje.

Jeśli zaś idzie o skazanie, do którego doszło wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 13 września 2006 roku w sprawie o sygn. akt V K 332/06, to kara pozbawienia wolności z tego wyroku nie podlega łączeniu tak według przepisów

obowiązujących uprzednio, jak i nowych, bowiem okres próby i kolejnych 6 miesięcy już upłynął, zresztą łączenie to (nawet gdyby było do niego warunki) nie byłoby dla skazanej korzystne, bowiem musiałoby oznaczać orzeczenie kary łącznej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, czego nie zniwelowałoby zaliczenie na poczet tak orzeczonej kary łącznej okresu kary odbywanej w tej sprawie.

Niezasadny okazał się natomiast zarzut sformułowany przez skazaną pod adresem zaskarżonego wyroku łącznego, a dotyczący rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec niej kary łącznej.

O rażącej niewspółmierności kary, jako podstawie wniesienia środka odwoławczego, można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak między innymi Sąd Najwyższy w sprawie o sygnaturze akt III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51). Rażąca niewspółmierność kary to uchybienie dotyczące reakcji prawnej za czyn, leżącej w sferze swobodnego uznania sądu, a więc gdy ustawa pozwala sądowi orzekać w określonych granicach kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 1985 roku w sprawie o sygnaturze akt V KRN 178/85). Z kolei zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 roku (WR 363/90, OSNKW 1991/7-9/39) niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar (zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych), wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia społecznego niebezpieczeństwa (aktualnie społecznej szkodliwości) czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary określonych w kodeksie karnym. Aby zarzut rażącej niewspółmierności kary mógł być uznany za trafny należałoby stwierdzić, że została wymierzona kara niewspółmierna w stopniu oczywistym i rażącym (analogicznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 1995 roku w sprawie o sygnaturze akt II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczonej kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt V KRN 78/74, OSNKW 12/1974, poz. 234). Zasady te należy odnosić w sposób odpowiedni do orzekania kary łącznej w wyroku łącznym z odmiennościami wynikającymi ze specyfiki tego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można podzielić zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej orzeczonej wobec skazanej A. K..

Jak trafnie wskazał to sąd I instancji granicami kary łącznej pozbawienia wolności, jaką można było orzec wobec skazanej był przedział od 5 lat (kara łączna z punktu II wyroku łącznego) do 10 lat i 10 miesięcy (suma kar łącznych z wyroku łącznego i kary jednostkowej orzeczonej ostatnim wyrokiem jednostkowym).

O tym, jak powinno odbywać się orzekanie kary łącznej wypowiedziano się wielokrotnie w orzecznictwie. Dla przykładu wskazać tu należy wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 511/13 (LEX nr 1487578, KZS 2014/6/87, Biul.SAKa 2014/2/27), w którym wskazano, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karną w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu - przestępstw. Na uwagę zasługuje także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 września 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 304/15, zgodnie z którym wymiar in concreto kary łącznej przy stosowaniu określonej zasady stanowi rezultat koniecznego uwzględnienia przy wyrokowaniu łącznym okoliczności, które nie mogły być wcześniej przedmiotem oceny sądu, takich jak globalna liczba popełnionych przestępstw, ich rodzaj i łączące je relacje przedmiotowo-podmiotowe [...]

to mający w tym przypadku zastosowanie art. 53 § 1 k.k. nakazuje uwzględnienie również celu zapobiegawczego i wychowawczego, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Stanowiska te nie straciły swojej aktualności pomimo wprowadzenia od 1 lipca 2015 roku art. 85a kk, zgodnie z którym przy wymierzaniu kary łącznej bierze się pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Porównanie tej nowej regulacji ze stanowiskiem orzecznictwa cytowanym wyżej nie pozostawia wątpliwości, że wcześniej wypracowane w orzecznictwie dyrektywy wymiaru kary łącznej zostały częściowo skodyfikowane.

Zdaniem skazanej niewspółmierność w zakresie orzeczonej kary łącznej miała się przejawiać w orzeczeniu wobec niej kary łącznej na zasadzie asperacji, a nie na zasadzie zbliżonej do absorpcji (bo za takie uchodzić musi żądanie orzeczenia kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności) i na skutek nie uwzględnienia okoliczności korzystnych dla skazanej, wymienionych w apelacji i jej uzupełnieniu.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd I instancji wskazał, czym kierował się kształtując wysokość kary łącznej, a była to zarówno treść art. 85a kk, jak i szczegółowe dyrektywy wymiaru kary łącznej. Zwrócił więc uwagę na podobieństwo przedmiotowe i podmiotowe występków, za które A. K. została skazana, a dalej okoliczności, które zaistniały po wydaniu poprzednich wyroków wobec skazanej, jej zachowanie w jednostce penitencjarnej (pozytywne, ale z tendencją do zachowań manipulacyjnych) oraz brak wykorzystania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności.

Z oceną tej kwestii Sąd Okręgowy w pełni się zgadza. Jeśli idzie o łączność przedmiotowo – podmiotową czynów, za które skazana została A. K., to wskazać należy, że rzeczywiście stanowiły one w dużej części przestępstwa jednorodnjowe, bowiem skierowane przeciwko mieniu. Oprócz tych czynów skazana godziła jednak także, i to wielokrotnie, w inne dobra chronione prawnie w postaci: wiarygodności dokumentów oraz obrotu gospodarczego. Jej działalność przestępcza rozciągnięta była na przestrzeni od czerwca 2008 roku do stycznia 2014 roku, a więc na przestrzeni niemal sześciu lat. W tym czasie popełniła czterdzieści występków. Oprócz tych czynów, skazana dopuściła się także przestępstw przeciwko mieniu w latach: 2004 oraz 2007 i choć kary za te czyny nie podlegały łączeniu, to popełnienie ich ma znaczenie z punktu widzenia dyrektyw, o jakich mowa w art. 85a kk. Nadto należy mieć na względzie, że A. K., choć wielokrotnie godziła w mienie, to robiła to na różne sposoby (oszustwa, przywłaszczenia, kradzież), a także dopuszczała się podrabiania rozmaitych dokumentów i to nie tylko w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale także w celu wprowadzenia w błąd sądów, które prowadziły jej sprawy, co jest szczególnie obciążające.

Istotne znaczenie z punktu widzenia kary łącznej, jaką należało skazanej wymierzyć była oceniana globalnie karalność skazanej, w tym zwłaszcza kolejne wyroki skazujące, jakie zapadły wobec niej po popełnieniu poszczególnych przestępstw. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 96/14 (LEX nr 1499034) wymierzając karę łączną sąd powinien rozważyć, czy już po wydaniu poprzednich wyroków, zaistniały takie okoliczności, które przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej oraz, że kształtując wymiar kary łącznej należy mieć na względzie uprzednią karalność. Skazana A. K. wielokrotnie wracała na drogę przestępstwa pomimo tego, że zapadały wobec niej kolejne wyroki skazujące. Oznacza to, że skazana niewiele robiła sobie z kolejnych wyroków skazujących, które nie zmieniły jej postępowania, natomiast zarządzenie wykonania kar pozbawienia wolności uprzednio warunkowo zawieszonych, czy zarządzanie kar zastępczych za orzeczone grzywny świadczy o tym, że skazana długo nie potrafiła się zastosować do wymogów okresu próby i nałożonych na nią obowiązków.

Nie można się zatem zgodzić za skazaną, iż łączność przedmiotowo – podmiotowa czynów, z których kary podlegały łączeniu wespół z jej postawą w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności wskazują na zasadność orzeczenia korzystniejszej dla skazanej kary łącznej. A. K. wskazuje w apelacji li tylko na okoliczności korzystne dla niej, zaś całkowicie pomija i przemilcza okoliczności punktujące negatywnie w kwestii wymiaru kary łącznej. Nie dostrzega, że dopuściła się ogromnej liczby przestępstw, w większości przeciwko mieniu, ale działając na różne sposoby i godząc w dobra bardzo dużej ilości osób. Nie widzi, że jej działalność na przestrzeni wielu lat sprowadzała się do krzywdzenia

innych i bogacenia się ich kosztem, a nadto, że tryb jej życia na przestrzeni tych niemal sześciu lat (2008-2014) świadczy o osiąganiu stałego dochodu właśnie z popełniania przestępstw. Zgodzić się można było z apelującą, że jej opinia w miejsca zamieszkania jest poprawna, ale trzeba mieć na względzie, że skazana dopuszczała się przestępstw, które na miały związku z jej funkcjonowaniem w miejscu zamieszkania i nie mogły na tę opinię lokalną rzutować, bowiem ten sposób postępowania skazanej nie był znany w środowisku lokalnym. Jeśli idzie o opinię z jednostki penitencjarnej, to zgodzić się można ze skazaną, że jest ona pozytywna świadczy o tym, że skazana dostosowała się do warunków izolacji i czynnie uczestniczy w procesie swojej resocjalizacji. Dostrzegalne są jednak zachowania, które nakazują z dużą ostrożnością podchodzić do deklaracji skazanej o definitywnej zmianie swojego postępowania. Nie udało się skazanej skutecznie zakwestionować pierwszej opinii penitencjarnej, z której wynikało, że prezentowała zachowania manipulacyjne. Choć skazana temu zaprzeczyła, to nie ma żadnych podstaw, by twierdzić, że w opinii stwierdzono tę okoliczności niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, a jeśli zważyć na rodzaje przestępstw, których dopuściła się skazana i sposób ich popełnienia, związany głównie z oszukiwaniem ludzi i wprowadzaniem ich w błąd, to nie ma wątpliwości, że zachowania manipulacyjne są charakterystyczne dla skazanej i trudno jej od nich definitywnie odstąpić. W przekonaniu tym utwierdza nowa opinia z jednostki penitencjarnej, z której wynika, że skazana nie do końca dostosowuje się do reguł obowiązujących w jednostce penitencjarnej (posiadała zakazaną prostownicę), a także nie do końca wywiązuje się z nakładanych na nią obowiązków, nie ujawniając lub niechętnie ujawniając powody tego stanu rzeczy. Oznacza to, że zmiana zachowania podejrzanej nie jest jeszcze ugruntowana i pewna.

Okoliczności te wskazują, że choć prognoza penitencjarna jest pozytywna, to prognoza kryminologiczno - społeczna na razie niepewna tym bardziej, że skazana wielokrotnie powracała na drogę przestępstwa, a do tej pory nie wyzbyła się w pełni zachowań manipulacyjnych i niezgodnych z regułami. W tym kontekście twierdzenia skazanej o definitywnej zmianie postawy i negowaniu powrotu do przestępstwa jawią się jako niepewne i nie do końca przekonujące.

Wszystkie powołane okoliczności pozwoliły na uznanie, że kara łączna ukształtowana na poziomie 8 lat i 6 miesięcy za łącznie 40 czynów popełnionych na przestrzeni niemal 6 lat nie jest karą rażąco niewspółmierną i wygórowaną. Kara w tej wysokości jest, zdaniem Sądu Okręgowego, adekwatna do wszystkich okoliczności mających wpływ na ukształtowanie kary łącznej, to jest głównie wielości czynów, ich niejednolitego charakteru i ciężaru gatunkowego, łączności przedmiotowej i podmiotowej czynów będących przedmiotem orzeczenia kary łącznej, okoliczności, które zaistniały po wydaniu wyroków jednostkowych i łącznego, ale i aktualnej postawy skazanej i jej zachowania w warunkach izolacji penitencjarnej, które są pozytywne, ale z czynnikami negatywnie rzutującymi na kwestię zmiany zachowania skazanej. Kara w tej wysokości będzie także zgodna z koniecznością oddziaływania wychowawczego na skazaną i zapobieżenia jej powrotowi do przestępstwa, a z drugiej strony nie będzie wyrazem premiowania sprawcy popełniającego więcej czynów.

Nie można było zgodzić się ze skazaną, iż w jej przypadku istniały podstawy do orzeczenia kary łącznej na poziomie 6 lat, a więc na zasadzie zbliżonej do absorpcji, względnie kary niższej, niż orzeczonej przez sąd I instancji – skazana popełniła bardzo dużą ilość różnego rodzaju występów, działała na szkodę różnych dóbr chronionych prawnie, na szkodę wielu różnych osób, co nie pozwalało na ukształtowanie kary łącznej na oczekiwanym poziomie. Stanowiłoby to premię dla skazanej za bardzo aktywną, nielegalną działalność na przestrzeni kilku lat. Z kolei postawa skazanej, na którą obszernie powołuje się A. K. nie mogła mieć przesądzającego znaczenia dla wymiaru kary łącznej, jako zaledwie jedna z wielu okoliczności, które należało uwzględniać. Jak wskazał to Sąd Apelacyjny w Katowicach w cytowanym już orzeczeniu „kara łączna to szczególnie kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu – przestępstw. Z kolei w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 marca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 285/14 (OSASz 2015/4/5-15, Prok.i Pr.-wkł. 2016/4/23, KZS 2016/3/55) wskazano wprost, że kara łączna stanowi syntetyczną, całościową ocenę zachowań skazanego [...] winna być także adekwatną i racjonalną, z prewencyjnego punktu widzenia, reakcją za popełnione przestępstwa, nie zaś przejawem bliżej nieuzasadnionej i wręcz niezrozumiałej, ze społecznego punktu widzenia, pobłażliwości. Pozytywna opinia penitencjarna, na którą

powołała się skazana na orzeczenie wobec niej kary łącznej na poziomie 2 lat i 2 miesięcy niższym, niż górna granica kary łącznej. Oceniając tę karę należało mieć także na względzie, że była to już kolejna redukcja kary, jaką łącznie ma do odbycia skazana, bowiem karę tą orzekano na podstawie już uprzednio orzeczonych kar łącznych w wyroku łącznym, a orzeczona kara łączna na poziomie 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest także istotnie niższa od sumy kar łącznych, które zostały poprzednio orzeczone wobec skazanej.

Wobec tego zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, orzekając o kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze oraz zwalniając skazaną od wydatków postępowania odwoławczego z uwagi na długotrwałe pozbawienie wolności.